הָנֵּנוּ וְעָלִינוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה כִּי
חָטָאנוּ׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לָמָּה זֶּה אַתֶּם עֹבְרִים
אֶת פִּי יְהוָה וְהוּא לֹא תִצְלָח׃ אַל תַּעֲלוּ כִּי אֵין
יְהוָה בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִנָּגְפוּ לִפְנֵי אֹיְבֵיכֶם׃ כִּי
הָעֲמָלֵקִי וְהַכְּנַעֲנִי שָׁם לִפְנֵיכֶם וּנְפַלְתֶּם בְּחַרְבּ
כִּי עַל כֵּן שַׁבְתֶּם מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְלֹא יִהְיֶה יְהוָה
עִמָּכֶם׃ וַיַּעְפִּלוּ לַעֲלוֹת אֶל רֹאשׁ הָהָר וַאֲרוֹן
בְּרִית יְהוָה וּמֹשֶׁה לֹא מָשׁוּ מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה׃
וַיֵּרֶד הָעֲמָלֵקִי וְהַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בָּהָר הַהוּא
וַיַּכֻּם וַיַּכֻּתֵם עַד הַחָרְמָה׃ פ
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ
מוֹשְׁבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם׃ וַעֲשִׂיתֶם
אִשֶּׁה לַיהוָה עֹלָה אוֹ זֶבַח לְפַלֵּא נֶדֶר אוֹ בִנְדָבָה
אוֹ בְמוֹעֲדֵיכֶם לַעֲשׂוֹת רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה מִן
הַבָּקָר אוֹ מִן הַצֹּאן׃ וְהִקְרִיב הַמַּקְרִיב קָרְבָּנוֹ
לַיהוָה מִנְחָה סֹלֶת עֲשִׂרוֹן בָּלוּל בְּרְבִיעִית
הַהִין שָׁמֶן׃ וְיַיִן לַנֶּסֶךְ רְבִיעִית הַהִין תַּעֲשֶׂה
עַל הָעֹלָה אוֹ לַזֶּבַח לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד׃ אוֹ לָאַיִל
תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֹלֶת שְׁנֵי עֲשָׂרֹנִים בָּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
שְׁלִשִׁית הַהִין׃ וְיַיִן לַנֶּסֶךְ שְׁלִשִׁית הַהִין תַּקְרִיב
רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה׃ וְכִי תַעֲשֶׂה בֶן בָּקָר עֹלָה אוֹ
זֶבַח לְפַלֵּא נֶדֶר אוֹ שְׁלָמִים לַיהוָה׃ וְהִקְרִיב עַל
בֶּן הַבָּקָר מִנְחָה סֹלֶת שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים בָּלוּל
בַּשֶּׁמֶן חֲצִי הַהִין׃ וְיַיִן תַּקְרִיב לַנֶּסֶךְ חֲצִי הַהִין

ואקדימו בינתא ואליקו לריש
טורא למימר האנחנא סלק יין
לארעא דיאמר יי ארי חבינא׃
ואמר משה למא דנן את יין
עברין על גזירת מימרא דיי והיא
לא תצלח׃ לא תסקון ארי ליתי
שכינתא דיי בינכון לא תתברון
קדם בעלי דבביכון׃ ארי עמלקאה
וכנענאה תמן קדמיכון ותפלון
בחרבא ארי על כן תבתון מבתר
פלחנא דיי ולא יהי מימרא דיי
בסעדכון׃ וארשעו למיסק לריש
טורא וארון קימא דיי ומשה
לא עדו מגו משריתא׃ ונחת
עמלקאה וכנענאה דיתיב בטורא
ההוא ומחונון ומרדנון עד
חרמה׃ ומליל עם בני
ישראל ותימר להון ארי תיעלון
לארע מותבניכון די אנא יהיב
לכון׃ ותעבדון קרבנא קדם יי
עלתא או נכסת קדשיא לפרשא
נדרא או בנדבתא או במועדיכון
למעבד לאתקבלא ברעוא קדם
יי מן תורי או מן ענא׃ ויקריב
דמקריב קרבניה קדם יי מנחתא מלבא
עסרונא הליל ברבעות הינא
משחא׃ וחמרא לנסכא רבעות
תעביד על עלתא או לנסכת קדשיא
לאמרא חד׃ או לדכרא תעביד
מנחתא סלתא תרין עסרונין בלילא
במשחא תלתות הינא׃ וחמרא
לנסכא תלתות הינא תקריב לאת
לאתקבלא ברעוא קדם יי׃ וארי תעביד
בר תורי עלתא או נכסת קדשיא לפרשא
נדרא או נכסת קדשיא קדם יי׃ ויקריב על
בר תורי מנחתא סלתא תלתא עסרונין
הליל במשחא פלגות הינא׃ וחמרא

בסדנא מיונה
מן שנה
במועדותיכם
ובמרגלותיכם
ובשלמיכם

הינא

מה פרעה. והלא מה פרעה בכל היסה. ואה
ינחת שהיה מחבבה כנגד כולם. ולפי
חטא שהחטיאתן יותר מכולם. קשתה
בסיפרי. לחפוץ לרגל. וכן משה חפר
אוכל. והעמדן. יש מקרות ומדרש על
הרבים מחיד. לפי שמיהרה בהטמנתה
ובמיקום עד כמילו יחיד. ומדרש אגדה
לתנחומא. יש פינחס וכלבהין. ופינחס
עמד. לפעמים. ולא ריוהן לפי שהי
מלאך. הלא ותינפנו כל אחד ואחד
בעבר עשרין. ודנמיתן מיתן שמין וקטרת
ישמה לב. ולא אמר ישמחו לב. בתשבתי
העין. מעותים בגבולותם. על המעברות

מקום מעברות המים שהין סבורים שחזרו לאחוריהם אל
עבות מואב. והירדן מפסיק בעמם והשער סגרו השועבים:
ולא קויה עוד רוח אפילו לשכב עם אשה. אמרו אין לך כל
שר וגדר שלא מן אל רחבהוה. מה עשר שנים פשיעיו ו
ישל מאיים. וזישה לארבעים שנה. אות אות. שאעשה
מעשה בו ואבשו העיר. שתבין האות והחייבו. ותעריה
בחבל בעד החלון. ביומה חלון וחבל היו הזונות עולים
אליה. אמרה רבון של עולם באילו חטאתי באילו מחול לי:
עד שוב הירדפים. נענה בה רוח הקודש מישובן לסוף ג
ימים: נקיים אותן. הרי אין תלים הדם בידי לעשות האות הזה:
אות תקות. לשון קו וחבל: דמו בראשו. עון הרגתן על ראש ו
הדמו. כי הוא יגרום מיתתן. דמו בראשיו. עון הרגתן תהיה
עליו: חסלת. לשלח.

והיא לא תצלח. זו שאתם
עשיה לא תצלח: כעלן
שמתם פיו על אמר שמתם
כחות תבוא לכם על אמר
שמתם וגו: ויעפלו. לשון
חזק. וכן הנה עופלה
יוגבריה בלעו לשון עזות.
וכן עופלת יטן עמל ל
ובחזק. וכן הנה עופלה. ומל
ל תמהמהין ומפשלין לשון
אופל. הלכו חטאים שלא
בדרוה: ועד הדרה. שם
המקום נקרא על שם
המאורע. ועשיתם אשה
וגו. אין זה ענוי מלאכ
תבאון שם ותעלה בלבבכם
לעשות אשה לה לרוח מחת
רות לפרש מדרא עבה
או טהעשו האשה
בשכל חובות מועדיכם
שחייבתי אתכם לעשותן
מיועד: והקריב המקריב
וגו הקריבו עמכם ומסדר
לכם בהמה. המעבה מלא
השמן בלא מעמה. והיין
והיין לסלים. מות משתיין
במיסכת סוסה: מן מחלוקת
לכבש האחד. לישמעאל
עלם האומר עקיבא
לאעלה הוא קרם שכב
ומוסב. על במדבר אם
המנחה ועל לא קרבו מר
השמן ועל דרישו ומטבתם
היין. אז לכם ומפרט
לאיל ואם בהמים אמרו
איל הוא יין לשכך
ומבוהנ ן לשפך. וכ ן
דרשו לחמת הסך בן
את הפלגם טפוך שפך
לשכי איל: ויסך עליה שך
אשה ריח ויצק עליה
איזו מוסב שמן שנעשה
אלא על שוין אולא
המזבח יעקה בלע.

ויניקה בשמן נסכה בין היין דאתכא. שהשתו ל טוסך. וכן לאו אויה מים ומסכתו. ומזיבה היא מטפיסה: ג מכ"ל:

וְהַחֲיִיתֶם אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי וְאֶת
אַחַי וְאֶת אַחְיוֹתַי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר
לָהֶם וְהִצַּלְתֶּם אֶת נַפְשֹׁתֵינוּ מִמָּוֶת׃
וַיֹּאמְרוּ לָהּ אֲנָשִׁים נַפְשֵׁנוּ ל
תַּחְתֵּיכֶם לָמוּת אִם לֹא תַגִּידִי אֶת
דְּבָרֵינוּ זֶה וְהָיָה בְּתֵת יְהוָה לָנוּ אֶת
הָאָרֶץ וְעָשִׂינוּ עִמָּךְ חֶסֶד וֶאֱמֶת׃
וַתּוֹרִדֵם בַּחֶבֶל בְּעַד הַחַלּוֹן כִּי
בֵיתָהּ בְּקִיר הַחוֹמָה וּבַחוֹמָה הִיא
יוֹשֶׁבֶת׃ וַתֹּאמֶר לָהֶם הַהָרָה
לְכוּ פֶן יִפְגְּעוּ
בָכֶם הָרֹדְפִים וְהִסְתַּרְתֶּם

יניקה בשמן נסכה בין היין דאתכא. שהשתו ל טוסך. וכן לאו אויה מים ומסכתו. ומזיבה היא מטפיסה: ג מכ"ל: